

Klein en groot

Oogstdienst in samenwerking met basisschool Het Beekdal

Ds. Sara Dondorp

Eerste schriftlezing: I Samuel 17 uit *Woord voor Woord*: Goliath verslagen

Tweede schriftlezing: Marcus 12: 38-44

Spiegelverhaal

Lieve mensen,

Jeffrey en Tineke hebben het heel erg druk gehad. Samen met nog wat kinderen uit groep zeven doen ze mee aan The Voice of Brabant. Vanmiddag is de grote finale in Den Bosch. Wekenlang hebben ze geoefend. Jeffrey op keyboard en Tineke op drums. Meester Jan heeft het liedje geschreven en Juf Magda heeft geholpen met instuderen. Joyce en Sophie zijn het achtergrondkoortje. Ze kunnen heel mooi oehoehoehoe zingen. Ieder met een eigen toon, steeds tussen de coupletten door. Die zingen Pieter en Marie om de beurt. Elke woensdagmiddag en zaterdag hebben ze geoefend. Meester Jan heeft gezegd dat het héél erg mooi klinkt. Of ze nou winnen of niet, zei hij, ze hebben samen iets heel moois gemaakt, en daar hebben ze al heel veel plezier aan beleefd.

En nu is het dan eindelijk zover. In de kleedkamer staan ze klaar om straks het podium op te gaan. Meester Jan en juf Magda zijn er ook, om ze succes te wensen. En Dave, het kleine broertje van Jeffrey. Die is nog te klein om te zingen. Op een televisiescherm in de kleedkamer, kunnen ze volgen wat er op het podium gebeurt. Er is een gospelgroepje geweest en een drumband. Op dit moment is het stil op het podium. Er moet blijkbaar een heleboel gebeuren aan het decor. Dan zien ze op het scherm dat de gordijnen open gaan. Er staat een heuse rookmachine op het podium en grote flikkerende discolampen. Uit een mist van paars en blauw licht danst een grote jongen naar voren in een blinkend blauw pak. Het is een gigantische act met veel effecten. Vanuit de kleedkamer horen ze het publiek juichen. En dan heeft die jongen nog niet eens gezongen! Jeffrey en Tineke kijken elkaar eens aan. Daar kunnen wij toch nooit tegenop! Ook Pieter en Marie kijken elkaar vertwijfeld aan. Pieter kucht eens en zegt zachtjes tegen meester Jan, terwijl zijn stem een paar keer overslaat: "Meester, ik denk dat ik niet meer kan zingen."

Hij kucht nog een keer. "Mijn stem doet 't niet meer."

Jeffrey kijkt naar zijn handen, die trillen van de zenuwen. Zo durft hij geen keyboard te spelen. Hij zou alleen maar verkeerde toetsen aanslaan. En Tineke wil ook niet meer drummen. Allemaal zitten ze sip te kijken. Intussen zien ze op het televisiescherm dat die grote stoere jongen steeds enthousiaster wordt. Hij heeft nu een elektrische gitaar in zijn handen, waar hij hele moeilijke loopjes op speelt. Ondertussen is hij ook nog eens wild aan het dansen. Alsof het allemaal vanzelf gaat! En het publiek in de zaal maar juichen! Hoe meer de kinderen zien, hoe zenuwachtiger ze worden. Juf Magda probeert ze nog moed in te spreken.

"Zien jullie niet dat het allemaal nep is? Volgens mij beweegt hij zijn vingers niet eens op die gitaar! Wat jullie doen is veel mooier en veel echter!"

Tja, dat kan juf Magda wel zeggen, maar het publiek vindt die stoere jongen geweldig.

De act is bijna afgelopen. De rook uit de rookmachine krinkelt naar boven, de muziek wordt steeds zachter. Dan, als het helemaal voorbij is, loopt de jongen nog één keer naar voren. Hij pakt de microfoon en roept: "I'm gonna win, you losers!" Hij spuugt de woorden

er bijna uit. Dat doet de deur dicht. Wij gaan niet meer het podium op, zeggen ze allemaal, een beetje zachtjes, omdat ze bang zijn geworden van die jongen.

Dan staat kleine Dave ineens op. "Wat zei die jongen, juf Magda?" vraagt hij. Allemaal kijken ze hem verbaasd aan. "Eh, die jongen zei dat hij gaat winnen en dat wij allemaal verliezers zijn", stamelt juf Magda. "Daar geloof ik niks van", zegt Dave.

Zo rechtop staand tussen al die bange kinderen, lijkt hij ineens heel groot. "Als jullie het podium niet opgaan, dan doe ik het", zegt hij. Niemand zegt wat. Met open mond kijken ze hem aan.

"Maar jij kan helemaal niet zingen!" zegt Jeffrey tenslotte. "En wat ga je dan zingen?" "Dat doet er niet toe", zegt Dave, "Ik ga het gewoon doen."

Op dat moment klinkt er een bons op de deur van de kleedkamer. De deur gaat op een kiertje open en een stem zegt: "Jullie zijn aan de beurt."

Allemaal blijven ze verstijfd zitten. Alleen Dave loopt naar de deur. Het is meester Jan die opstaat en achter hem aan loopt. "Maar Dave, je hebt niet eens een kostuum!"

Hij wil hem het rode jasje van Pieter aantrekken, maar Dave schudt zijn schouders. "Ik ga gewoon zoals ik ben."

Dan gaat de deur van de kleedkamer dicht. Dave is weg. Jeffrey en Tineke zitten er nog, met alle anderen. Ze zijn te verbaasd om iets tegen elkaar te zeggen. En ze durven al helemaal niet op het tv-scherm te kijken. Een hele tijd blijft het stil. Ze durven bijna niet adem te halen. Maar dan horen ze Dave zingen. Met zijn heldere kleine jongensstem zingt hij. Helemaal alleen zingt hij. Heel eenvoudig en heel mooi.

"Ik ga slapen, ik ben moe, 'k sluit mijn beide oogjes toe,
Here houd ook deze nacht, over mij getrouw de wacht....."

Een kort versje is het maar. Als Dave klaar is, blijft het heel lang stil. Totdat er iemand begint te klappen. En nog iemand, en nog iemand... Langzaam zwelt het applaus aan en begint iedereen te klappen. Dave maakt een klein buiginkje en loopt het podium af. Terug naar de kleedkamer.

"Dave, je was fantastisch!" roepen ze allemaal. "Maar wat zong je nou?" vroeg Pieter. Dave wordt even stil. Hij is er een beetje verlegen van.

"Het was het enige liedje dat ik kon bedenken," zei hij.

"Dat zing ik altijd samen met mama voor het slapen gaan." Juf Magda moet er een beetje om lachen. "Heel goed gedaan jongen! Je hebt ons gered.

Jij zong recht uit je hart. Voor mij ben jij de winnaar!"

Daarna gaat het allemaal heel snel. Alle deelnemers worden op het podium gevraagd. Die grote, stoere jongen krijgt geen prijs, omdat hij niet zelf gezongen heeft. De drumband wint en Dave krijgt een extra prijs. Omdat hij niets had voorbereid en toch zo mooi gezongen had. Een week later zingen ze hun lied voor de ouderavond. Want het zou toch jammer zijn als niemand het kon horen. Iedereen vindt het zo mooi, dat ze het twee keer moeten zingen, en de tweede keer zingt iedereen mee. Zo delen ze samen in de vreugde. En 's avonds zingen Dave en Jeffrey, samen met mama, net als elke avond:

"Ik ga slapen ik ben moe, 'k sluit mijn beide oogjes toe,
Here houd ook deze nacht, over mij getrouw de wacht."

Amen

Tekst: Jan de Liefde

Bron: Wikipedia

Ik ga slapen, ik ben moe,
'k sluit mijn beide oogjes toe,
Heere houd ook deze nacht,
over mij getrouw de wacht.

't Boze dat ik heb gedaan,
zie het Heere toch niet aan.
Schoon mijn zonden vele zijn,
maak om Jezus wil mij rein.

Zorg voor arme kind'ren Heer',
en herstel de zieken weer.
Ja, voor alle mensen saâm,
bid ik U in Jezus naam.

Doe mij dankbaar en gezond,
opstaan in de morgenstond.
Als 'k mijn oogjes open doe,
lacht Uw zon mij vriend'lijk toe.